

ЛІЦЕЇСТ

Газета Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради
при НДУ імені Миколи Тоголя
14 січня 2010 року № 2

**Ах, якби всі, хто поспішає,
поспішали робити добро!**

Ми живемо у світі, де головною цінністю стали інформація, гроші, влада. І, досягнувши вершин успіху, багато людей забуває про духовність та моральні принципи, такі як, наприклад, доброта. Вона дарує щастя й стає рукою допомоги в скруті. Доброта – турбота, перш за все, про інших, а вже потім – про себе.

12 січня 2010 року учні та викладачі Ніжинського міського ліцею зустрілися з меценатом Іваном Івановичем Курівським. Через велику кількість запланованих справ він не зміг прибути вчасно, але дружний колектив дочекався приїзду гостя. Зустрічали хлібом – сіллю, художніми виступами ліцеїстів.

Іван Іванович подарував ліцею мультимедійну дошку, що значно розширює навчальні можливості, урізноманітнює та вдосконалює заняття. Такої технологічної новинки немає в жодному іншому навчальному закладі міста.

У представлений шановному гостеві комп'ютерній презентації було висвітлено численні досягнення ліцеїстів у різних сферах, зокрема, надзвичайно високий рівень складання ЗНО випускниками 2008 та 2009 років.

Але найцікавішою частиною візиту стала розмова Івана Курівського з учнями та викладачами. Діти задавали питання й чули правдиві відповіді. Без жодного пафосу чи зарозумілості, щиро й відверто звертався пан Курівський до присутніх. Розказав про роки юності, навчання в Київському інженерно-будівельному інституті, розвиток бізнесу, політичну кар'єру. Поділився тим, який напружений графік роботи має. Відповідав на питання і про своїх дітей, і про погляди на систему освіти в Україні, і про майбутнє нашої держави. Іван Іванович не поспішав, тому повністю вдовольнив цікавість колективу.

Зустріч пройшла в теплій атмосфері, Іван Курівський був у захваті від ліцею, висловив надію на світле майбутнє України та віру в талановиту молодь, з якою мав радість зустрітися. Також пан Курівський погодився стати членом Піклувальної ради ліцею. Ми ж побачили в ньому добру людину, і тільки потім народного депутата, поміркованого бізнесмена.

Хороша людина встигає творити добро навіть у шаленому ритмі сучасності. І це велике щастя, без якого б просто зупинився світ.

*Кривець Анастасія, учениця II курсу
лінгвістичного класу*

Говорить Качан Вікторія

Декілька років тому з'явилася у мене мрія вступити до ліцею. Багато друзів, закінчивши його, досягли блискучих результатів у подальшому навчанні. Завершився дев'ятий клас, тільки пройшли іспити - і гайда до ліцею... Ура!!! Вступні випробування здані! Я вступила, на щастя, більшість моїх знайомих теж! Літо швидко промайнуло і ось - запрошення куратора на свято першого дзвоника. Знайомство з новим класом, перша доросла пара (1.20).

Як виявилось, в ліцеї одні таланти. Стільки перемог у олімпіадах, стільки креативних та художніх конкурсів. Навіть вчителі у нас - переможці! Почалось навчання, одразу ж нас привітали наші старшокурсники - славнозвісний другий фізмат.

Кінець першого робочого тижня - і несподівано до нас надійшло запрошення провести решту дня з нашими наставниками - старшокурсниками.

Скільки нового та захоплюючого відкрили вони нам, навіть допомогли розпізнати таланти серед першого курсу.

Майже останньою нотою нашої зустрічі був для нас солодкий сюрприз. Але це ще не кінець... Всі разом вирішили ми здійснити прогулянку до Графського парку. Багато морозива, усміхнені обличчя, щирі та смішні історії ліцейських буднів... Вечір пройшов незабутньо...

Традиційними вже стали для ліцею поїздки курсів до лісу, але ми об'єдналися та поїхали разом. Нарешті настав цей день: речі зібрані, картопля начищена. Ліс зустрів нас своєю незайманою красою, лагідним осіннім сонечком. Що ж, їжа готова, дівчата запросили хлопців до столу.

З-під лави показався м'яч, всі пішли грати. Під кінець стомилися, день закінчився довгим сидінням навколо вогнища та розмовами про життя. На цьому наше спілкування не завершилось. Ми й далі збираємося частенько разом...

Пройде швидко час, наші старшокурсники підуть у доросле життя, а ми візьмемо на себе відповідальність піклуватися про юних математиків наступного року. Сподіваюсь, що всі курси фізико-математичних класів завжди будуть однією сім'єю, незважаючи на роки випуску.

**Кобернюк Т. Г.
викладач ліцею**

Наша Наталя

Перші промені вранішнього сонечка грайливими зайчиками стрибають по ліжечку, пестять рожеві щічки дівчинки, нагадуючи, що пора вставати. --Пора прокидатися, донечко,--чує голублячий голос матері. Так хочеться поніжитись... Заняття в ліцеї, а потім у дитячій школі мистецтв імені Марії Заньковецької (закінчила художнє відділення, навчалася 6 років, а нині відвідує театральне відділення), підготовка до уроків, а ще ж хочеться щось і для душі...

До речі, Наталя зізналась, що найбільше їй подобаються уроки зарубіжної літератури і викладач С. Г. Алексеєнко. Тут є простір думці, а в кожному слові звучить музика (відвідує ще й клас фортепіано).

**Говорить
Ткаченко Наталя**

у

грудні 2009 року в нашому класі відбувся « Аукціон знань », тобто публічний продаж, у процесі якого бали з певних предметів отримували той, хто продемонструє найповніші знання. На цьому вечері спілкування були присутні самі учні, батьки, вчителі, а найголовніше – до нас завітали дев'ятикласники з різних шкіл міста.

Наші гості не розгубились. Вони так часто піднімали руки, що ми остаточно переконались у їх кмітливості, спритності, а найважливіше – в глибоких знаннях. Батькам також не було часу, щоб сумувати! Потрібно ж допомагати своїм дітям покращити ситуацію в класному журналі та в щоденнику! Часом у нас розгорталась полеміка, закінчити яку вдавалось не так і швидко.

Всі ми, до цього майже не знайомі, цікаво провели час, згуртувалися в процесі спілкування і стали дійсно одним дружнім колективом.

Але, як не прикро, все хороше закінчується. З гідністю можна сказати, що наше свято вдалося, всі залишилися задоволеними, усміхненими, з надією на подальші яскраві зустрічі. З надією, що ці дев'ятикласники, не дивлячись на вступний конкурс, стануть учнями лінгвістичного класу.

Урок української мови.
Тема: Стилістичні функції прикметника.
Учні добирали уривки з художніх творів, аналізували, пояснювали роль прикметників.

Наталя прочитала монологу Мавки з драми-фесрії «Лісова пісня». Перед нами ожила Мавка. Чорне волосся спадає на плечі, очі...

У класі тиша, усі завмерли, переживаючи за долю Мавки: «Нічка коротка, довга розлука...»

Хіба треба ще щось пояснювати? Слухав би і слухав...

--Я не могла в п'ятнадцяту в моєму житті весну байдуже читати «Лісову пісню» -- твір Лесі Українки про чесність і вірність, про світлі почуття і красу людських взаємин. І здалося, що в класі повіяло свіжим вітерцем, чарівним ароматом весняних квітів і чимось невловимо приємним. --Я люблю весну,-- продовжує далі Наталя,-- це пора пробудження й оновлення зеленого буйноцвіття.

Я пригадую слова Ліни Костенко:
Скільки років землі –
і мільярд, і мільйон,
а яка вона досі ще гарна.

Після закінчення ліцею дівчина мріє вступити до Київського національного університету театру й кіномистецтва імені Івана Карпенко-Карого. Хочє бути актором драматичного театру й кіно, режисером-постановщиком.

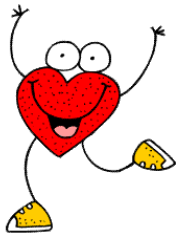
Хочеться вірити, що засяє ще одна зірочка на небосхилі і сповістить усім про народження великої актриси.

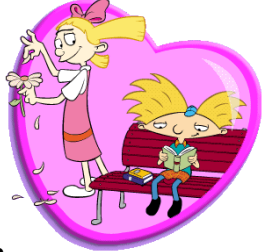
Ми, першокурсники, ще більше здружились, а батьки побачили наше позаурочне життя власними очима, ще раз переконались, що вчинили вірно, віддавши своїх дітей до ліцею.

Особливу подяку за організацію свята та активну участь у ньому хочеться виразити нашим педагогам : Кошовій Людмилі Сергіївні, Суркову Василю Миколайовичу, Крапив'янській Людмилі Вікторівні, Манойленку Олегу Івановичу, Унтілової Тетяні Миколаївні.

Кохання – це коли так

**легко,
Коли так хочеться літати.
Світи незвідані й далекі
Воно уміє відкривати.**

**Кохання – це вогонь у серці,
Що гріє, та не обпікає.
Води живильної озерце,
Що душу й тіло зціляє.**

Тема кохання актуальна в усі часи. Під його впливом люди роблять божевільні вчинки та створюють витвори мистецтва. А чи існує кохання з першого погляду насправді? От ми і вирішили запитати є наших вчителів: чи вірять вони в кохання з першого погляду ?

Крапив'янська Л.В :

«У кохання з першого погляду я вірю, але в мене так не сталося. До свого майбутнього чоловіка придивлялася достатньо довго».

Унтілова Т.Н :

« Звісно, вірю. Адже є люди, які створені один для одного. Але воно буває надзвичайно рідко».

Осталецька Ю.П :

« Я не вірю в кохання з першого погляду, бо, мабуть, просто вже виросла з того віку, коли в нього вірять ».

Манойленко О.І :

« Ні, не вірю. Бо кохання з першого погляду просто не існує. А от погляду вже з третього воно може з'явитися ».

Диченко В.В :

«Вірю. Але це дуже рідкісне явище. Частіше - це просто пристрасть, яка поступово згасає».

Тимченко Н.В :

« Вірю, бо я палка людина, що легко закохується».

*Відповідальні за випуск:
учні лінгвістичних класів*

